

- [Qui som? »](#)
- [Comunitat »](#)
- [Publicitat »](#)
- [Donacions](#)
- [El llibre](#)
- [El butlletí](#)
- [Contacte](#)
- [Mapa Web](#)

[iSabadell](#)

El diari digital de Sabadell

RATATOUILLE EL PETIT XEF
SETEMBRE 30 – OCTUBRE 01.07.08

2017
2018

- [Política »](#)
- [Societat »](#)
- [Economia »](#)
- [Cultura »](#)
- [Esports »](#)
- [Persones »](#)
- [Barris »](#)
- [Vallès »](#)
- [Opinió »](#)
- [Història](#)
- [Mercuri »](#)
- [iSabadell TV](#)
- [Publireportatges](#)
- [Borsa de treball](#)
- [Agenda](#)

Opinió de Màrius Navazo: 'El 'Pati al carrer' (o per a qui són els

carrers)'

- per [Redacció](#)
- el 6 setembre 2017
- a [opinió](#)
- Comentaris tancats a Opinió de Màrius Navazo: 'El 'Pati al carrer' (o per a qui són els carrers)'

Like

Share

192 people like this. [Sign Up](#) to see what your friends like.

**ARTICLE
D'OPINIÓ
Màrius Navazo,**

geògraf i consultor en mobilitat

A ciutat hi ha qui viu davant de contenidors d'escombraries i li sembla còmode no haver d'anar carretejant bosses i, en canvi, hi ha qui està molest per l'olor. També hi ha qui té una parada del bus davant de la finestra i li va bé per no perdre temps esperant-lo i hi ha qui està fart del fum dels busos allà parats. Hi ha qui té una terrassa de bar i se sent acompanyat i hi ha qui n'està fastiguejat. Hi ha qui viu davant d'una plaça i gaudeix del seu tros de cel i hi ha qui no suporta els adolescents que s'hi reuneixen. Hi ha qui viu a la Gran Via i la valora per sortir "ràpid" en cotxe i hi ha qui ho troba un lloc perillós. De fet, totes aquestes contradiccions sovint no succeeixen entre diferents individus, sinó que també resulta d'allò més humà que convisquin en una mateixa persona.

A Sabadell també hi ha qui viu a tocar del pati d'una escola i n'hi ha que vivíem i

treballàvem davant del *Pati al carrer*. El *Pati al carrer* va ser una iniciativa de l'escola Enric Casassas, i portada a terme durant el curs 2016-2017, que consistia en tallar el trànsit al carrer de l'escola durant mitja hora per sortir-hi a fer l'estona d'esbarjo de la canalla. Atès que aquest equipament té un pati molt petit, l'espai del carrer va permetre que tota l'escola pogués fer el pati a la mateixa hora, en comptes d'anar-lo fent per tornos com fins aleshores. A més, com que ningú feia classe durant aquella mitja hora, es varen aprofitar els passadissos de l'interior de l'edifici per a jocs de taula i activitats tranquil·les. Tot plegat tenia la virtut de millorar el confort a les aules perquè ja mai es feia classe amb el soroll del pati, ni a l'estiu havia de ser necessari tancar finestres i passar calor. I, en definitiva, l'impacte acústic de l'esbarjo -tant per a la pròpia escola com per al veïnat- quedava reduït a només mitja hora al dia.

Ara bé, malgrat que inicialment l'**Ajuntament** atorgà a l'escola la llicència d'ocupació de la via pública per a realitzar el *Pati al carrer* durant tot el curs escolar 2016-2017, el passat mes d'abril l'Ajuntament revocà l'esmentada llicència. La revocació va venir motivada pel fet que entre el veïnat del barri hi hagué una recollida de firmes en contra de la iniciativa, considerada com una molèstia pels signants. Així, quan els serveis jurídics de l'Ajuntament van rebre les instàncies de queixes i van revisar la llicència atorgada van decidir que havia de ser revocada, al·legant que d'entrada no es pot permetre aquesta ocupació de la via de forma permanent -ni que només sigui per mitja hora al dia-. No es tracta, doncs, d'un problema tècnic de mobilitat (l'informe de mobilitat sempre ha estat positiu), sinó d'una revocació en base a un informe jurídic que qüestiona la legalitat del *Pati al carrer*.

Arribats a aquest punt, cal recordar que els tancaments diaris de carrers en hores d'entrada i sortida de les escoles són legals. O l'ocupació de les terrasses dels bars (en calçada o en vorera). O les paradetes dels *hippies* del carrer Gràcia. O els mercats setmanals pels carrers dels barris. Per tant, si tots aquests esdeveniments són possibles és perquè s'han trobat arguments i justificacions per tal que estiguin emparats per la normativa vigent i ningú els pugui revocar -malgrat puguin ser viscuts negativament per algunes persones, moltes o poques.

De fet, que a la ciutat de Sabadell no sigui possible que una escola surti a fer el pati al carrer ens aboca col·lectivament a una gran contradicció: resulta que a la nostra ciutat els cotxes (béns de propietat privada) gaudeixen d'una gran permissivitat per aparcar als carrers durant un parell d'hores o un parell de setmanes, circular fluidament o embussant la via pública, però som primmirats amb allò que fan o deixen de fer-hi les persones, fins al punt de revocar la llicència d'ocupació del *Pati al Carrer*. Arribarem a l'absurd d'afirmar que una activitat com el

joc, que ha caracteritzat històricament el fet urbà, el viure a ciutat, és considerada il·legal davant la màniga ample que donem als cotxes (i a les activitats lucratives) a l'espai públic?

Ras i curt: no podem considerar il·legal el *Pati al carrer*. No pot estar fora de la norma. Ni tan sols hauríem de posar-li traves. Contràriament, ha de tenir tot el dret i les facilitats per existir. Les normatives estatals, catalanes i municipals no prohibeixen iniciatives com el *Pati al carrer* ni estableixen una llista tancada de motius pels quals es pot tallar un carrer, sinó que resten flexibles i obertes a la justificació que es consideri escaient -com ja veiem que passa amb moltes altres ocupacions de la via pública.

De fet, l'escola Sant Felip Neri de Barcelona fa el pati al carrer, en un entorn de vianants. És que a Barcelona estan permetent quelcom il·legal? Bona prova que difícilment és il·legal n'és el propi fet que l'Ajuntament de Sabadell ja atorgués la llicència, sense ni tan sols posar cap trava, el setembre passat.

No obstant això, el nou curs escolar comença sense llicència per a realitzar el *Pati al carrer*. A hores d'ara, i arran de les queixes del curs passat, la situació està encallada amb un informe jurídic sobre la taula que exigeix un conjunt d'informes previs, fins i tot firmats per la **Generalitat de Catalunya!**

Embolica que fa fort! Traves i més traves, que fan pensar que la burocràcia administrativa es devia atemorir en rebre les queixes. I en comptes d'entomar el repte de defensar amb rigor la llicència prèviament atorgada, va triar el camí fàcil de l'ambigüitat, llançant la pilota endavant, traslladant la responsabilitat a informes de tercers i no embrutant-se les mans -ni tan sols per garantir que una vegada acomplerts els nous requisits la llicència es torni a atorgar. Evidentment, la burocràcia sempre pot trobar que "mai no és prou" i parapetar-se requerint més i més condicions. Però quan resulta que s'exigeix més que no pas a una terrassa de bar, aleshores és inevitable que tot plegat comenci a grinyolar.

Per tot això, resulta necessari que l'Ajuntament replantegi aquesta qüestió amb l'objectiu de protegir i promoure iniciatives com aquesta. La necessitat de trobar l'encaix jurídic d'aquesta iniciativa no pot llegir-se únicament com una qüestió puntual que afecta a un equip directiu o una AMPA. Ben diferentment, les traves que s'imposen per dur-la a terme són expressió d'una mirada de l'espai públic que afecta al conjunt d'iniciatives ciutadanes que vulguin realitzar-se als carrers.

Per exemple, el tancament diari del trànsit a les hores d'entrada i sortida de les escoles sovint es produeix sota la justificació de "motius de seguretat". I resulta que només exposant aquest

motiu ja és suficient per fer-ho possible. Per tant, si un motiu determinat com la seguretat és suficient per poder tancar els carrers quatre cops al dia (sense necessitat d'informes d'altres administracions), cal simplement trobar l'argument que faci possible el *Pati al carrer* de forma fàcil i directa. Malgrat pugui semblar el contrari, la seguretat no és cap motiu sagrat o jeràrquicament superior en el nostre ordenament jurídic i, per tant, no comporta que una vegada s'esgrimeix ja tot esdevingui possible (i encara menys quelcom que fos hipotèticament il·legal com tallar el trànsit d'un carrer). Per tant, resulta tan vàlid el motiu "seguretat" per a un tall determinat, com tants d'altres motius poden ser escaients per a casuístiques ben diferents.

L'Ajuntament ha de tenir ben present que amb el *Pati al carrer* simplement passa com amb la majoria d'aspectes que comporta el viure a ciutat: a uns els agrada i a d'altres no, essent legítimes ambdues vivències. Això és viure a ciutat. I, en el cas que ens ocupa, hi ha qui estem encantats de sentir xivarri enmig d'aquest barri endormiscat, i hi ha qui ho viu justament al contrari. Però, independentment de les vivències individuals, quan apareix una sol·licitud d'ocupació de la via pública com aquesta no és de rebut que els informes jurídics perdin el nord amb la novetat del cas, posant tantes traves i exigències que l'acabin deixant en via morta. No, si la normativa és oberta a justificacions per atorgar llicències. No, si es tracta d'una iniciativa que no respon a un interès privat ni té cap afany de lucre. No, si això ens porta a accentuar encara més les contradiccions del nostre model d'espai públic i posar-nos de peus a la galleda.

En definitiva: el cas singular del *Pati al carrer*, les traves que s'imposen i la revocació de la llicència ens porten irremeiablement a preguntar-nos per a qui i per a què són els carrers de Sabadell. La qüestió de fons no és si el *Pati al carrer* generarà molèsties a alguns (com amb totes les coses de la vida, serà inevitable que algú ho visqui negativament). La qüestió de fons és si ens podem permetre escanyar, o fins considerar il·legal, un ús del carrer com aquest. De veritat volem ser una ciutat que dificulta o impedeix que una escola surti a jugar al carrer? De veritat? Potser toca repensar-nos-ho.

Foto portada: nens de l'Escola Enric Casassas jugant al carrer. Autor: Cedida.

Comparteix Print Facebook Twitter email RSS del.icio.us Meneame Google

Bookmarks LinkedIn PDF

[Màrius Navazo, opinió](#)

Sobre Redacció